

Eriks blogg II

Denna höst har jag varit tämligen rejält trött på orientering. Nej, inte OL (orienteringslöpning), ty det har jag knappast ägnat mig åt, men allt det andra – OL-skolan, två DM-tävlingar, två veteran-tävlingar och en hel del annat klubbarbete, som har bidragit till den tappade sugen. Tog jag mig dock samman i säsongens elfte timme och åkte till Hållsta. Eftersom jag som icketekniknörd nyss hade lyckats lära mig att swisha, lät jag telefonen skicka de två tjugorna till Marianne Lind !!? (Fattade ganska snabbt, att det är Roffes fru.) Glad i hågen stegade jag iväg från bilen till anmälningsbordet för att visa upp vad jag åstadkommit:Ingen telefon ! Kvar i bilen. Återgå !

Betalningen blev turligt nog godkänd, så jag stolpade vidare till anmälan hos Barry: *Erik Nilsson, OK Tjärnen*, hette jag enligt pinnen (Jag misstänker, att databasen inte var nyuppdaterad, eftersom jag nyss lade in de nya uppgifterna om mig och SI-pinnen i Eventor). "*Lätt att ändra*", sade han, datoroperatören.

Sedan satte de igång, Olsson och kompani, att distrahera mig. Blomman yrade om några piller, som är bra mot frusna fingrar och positiva för cirkulationen. Lennart (Olsson himself, alltså) dök direkt på mig vid starten: "Vi tänker tävla om *Kung över vintern* på Tors gröttävling. Om du tar A-banan, kan vi andra springa B. Ställer du upp ?" Med sådana kompisar kan det ju bara gå på ett sätt: Glasögonen blev kvar i bilen, och kompassen försvann någonstans i närheten av starten.

Som kompensation fick jag låna ett par läsglasögon av Lennart. De fungerade hjälpligt – och jag med dem. Dock trampade jag luft åtskilliga gånger, när jag använde glasögonen för att titta på marken, där fötterna skulle placeras. Men utan kompass blev det till att på allvar tillämpa OL-skolans tre grundregler:

- Passa kartan !
- Läs kartan först, spring sedan !
- Kolla alltid kodsiffran !

Bortsett från att springet ersattes av gå/lunka, så lyckades jag följa reglerna till punkt och pricka. Ja, det ska erkännas, stigarna till och i närheten av de fyra första var till stor hjälp, men därutöver är jag ganska nöjd med vinklandet ut från kontrollerna (Passa kartan! Läs kartan!) Wilmer, Theodor, Moa och de andra nioåringarna skulle faktiskt kunna vara lite stolta över sin farfars-/morfarsåldrige ledare !

Under andra halvan orkade jag faktiskt höja tempot från lunka till jogga lätt, och från näst sista via sista stigslutet och nedför grusgropsslutningen mot mål lyckades jag hålla Bosse Segers takt. Tämligen nöjd knallade jag tillbaka till IP och började redan så smått tänka på sådana begrepp som vinterträning, Paolos träningsbibel och DM-tävlingarna nästa år (när jag klassar upp mig och blir yngst i gruppen). Tillbaka vid utstämplingen hette jag fortfarande Erik Nilsson. Det gäller ju att trycka på *Spara*, när man ändrar till Rundström i programmet.

Kompassen då ? undrar du kanske. Jo, den kom inramlande till Barry vid utstämplingen, så Olsson och kompani tar den med sig till grötavslutningen. Och glasögonen (mina alltså) låg snyggt i sitt fodral i bilen. Men, trots det: A-banan tillhör nog en svunnen tid.

Till slut: Någon undrade vad jag menade med avslutningen på mitt förra inlägg. Det tål att tänka på. Därför slutar jag med att åter citera den gamle mästerspionen: *From Russia with love!*

Erik